

KISMOTOR

A VILLAMOS KISMOTORGYÁR DOLGOZÓINAK LAPJA

V. évfolyam.9-10.szám.

1961.szeptember-október.

aug.20 után —
— nov.7 előtt

Ugy gondoljuk mindenkiben megvan a hajlam, hogy egy-egy ünnep után számvetést csináljon, melynek során feltétlenül számba veszi az ünnep előzményeit is és megvizsgálja vajon mindent megtett-e annak érdekében, hogy az ünnep valóban ünnep legyen. Ezt tesszük mi is amikor számba vesszük és megvizsgáljuk, hogy a magunk területén megtettünk-e mindent, hogy Augusztus 20. Alkotmányunk ünnepe teljes fényben ragyogjon.

Sokan augusztus 20.-át a Kenyér ünnepének is tarják. Valóban a mezőgazdaság ebben az időben aratja jó munkájának gyümölcsét. Mi pedig ipari dolgozók ebben az időben látjuk már tisztán, hogyan értek be első félévi munkánk gyümölcsei.

Itt most tervszámok ismertetésével nem foglalkozunk - hiszen ezt előző számunkban Laczkó igazgató elvtárs már megtette - inkább azt vizsgáljuk, hogy mint az üzem legnagyobb tömegszervezete mit tettünk annak érdekében, hogy a párthatározat valóra válasszon, amely előírja, hogy a termelés háromnegyed részét a termelékenység növelésével kell elérnünk.

A termelékenység növelésének fontos eszköze a munkaverseny. Ezt már sokat hangoztattuk. Ennek viszont egyik megnyilvánulási formája az ünnepek alkalmával dolgozóink által tett munkafelajánlások.

E kérdés fontosságának megfelelő széleskörű agitációt indítottunk már jóval az ünnep előtt és had tegyük hozzá, hogy agitációnk nem volt eredménytelen. Szinte megszámlálhatatlan munkafelajánlás érkezett dolgozóink köréből, melyek tartalma tulnyomó többségben arról tanuskodott, hogy dolgozóink egyrészt tisztában vannak az Alkotmány ünnep jelentőségével, másrészt megértették azt, hogy több és jobb munkánk gyümölcsét mindanyian élvezni fogjuk.

Mind ez természetesen nem jelenti azt, hogy a munkaverseny és munkafelajánlás vonalán teljesen sikerült volna a formalizmust felszámolni, de e kérdésről majd később beszélünk.

Most inkább azt szeretnénk kiemelni, hogy az elmúlt időszakban voltak olyan tünetek, amelyek merőben eltértek az előző időszaktól.

Szinte megszoktuk már, hogy a munkaverseny kezdeményezések és felajánlások az öntödei dolgozók körében születtek meg elsőnek.

Most nem így volt. A kezdeményezést a Szerszámműhely ragadta kezébe és had tegyük mindjárt hozzá, hogy igen jól és eredményesen oldották meg feladataikat.

A kezdeményezés sikeréért, elsősorban Wagner művezető elvtársat illeti dicséret, aki az üzemvezető távollétében a dolgozók számára minden segítséget megadva elősegítette, hogy a felajánlások konkrétak és kiértékelhetők legyenek, nem utolsósorban pedig olyan munka területeket foglaljanak magukba amelyek a termelés folyamatosságát elősegítették.

Talán külön ki kell emelnünk G a z d a g Pál elvtársat és a Bakelitos brigád tagjait. De ugyan így dicséret illeti a Szerszámműhely felajánlást tett gépmunkásait is. Ezek közül is első sorban P i n k e elvtársat.

Reméljük, hogy az egészséges munkaverseny lendület a továbbiakban is jellemezni fogja a Szerszámműhely munkáját.

Sokszor szóvá tettük, hogy nődolgozóink között - akik az üzemi létszámunk nagyrészt teszik ki - bizonyos fokú passzivitás tapasztalható munkaverseny ügyekben. Most erre a véleményünkre alapos cáfolatot kaptunk, hiszen a tekerceselő dolgozói szinte kivétel nélkül tettek munkafelajánlást.

A felajánlások között sok volt az értékes és konkrét feladat vállalása. E téren is érezhető volt, hogy a hosszú betegségből visszatért Gemeter művezető elvtárs, aktívan kapcsolódott be a felajánlások kidolgozásába.

Sajnos ugyan-ezt nem mondhatjuk el a Varga tekerceselő részlegről.

Azt is reméljük, hogy a Szerelőműhely felajánlásai a jövőben átgondoltabbak lesznek és megszervezésük segítséget ad majd ahhoz, hogy konkrétan értékelhetők legyenek.

Ugy gondoljuk, hogy ez nem ütközik különösebb nehézségbe, mert a Szerelőműhely az, amely legjobban alkalmas arra, hogy felajánlásait értékelhető formában tegye meg.

Szólnunk kell még a Forgácsolóműhely felajánlásairól, mely ugyan nem tagozódott külön részlegekre, vagy személyekre, hanem globális formában határozta meg, hogy mit és mikorra végeznek el az üzem dolgozói. E felajánlásban érezhető volt, hogy a Forgácsoló üzemvezetője és minden dolgozója nagy súlyt fektetett a társüzemek alkatrésszel való folyamatos ellátására. Remélhetőleg a jövőben ez még fokozottabban érvényesül mint szempont és akkor ismét közelebb kerülhetünk az ütemes termelés megvalósításához.

Felajánlást tett még a Lemezelőműhely is. Itt sem volt nehéz helyzetünk az értékelést illetően, mivel pontos határidők lettek meghatározva.

Szándékosan hagytuk utoljára a T.M.K. Lakatos-Brigád felajánlását, annál is inkább mert ez a brigád volt az egyetlen a " Szocialista Brigád " címért küzdők közül, amely munkafelajánlást tett. Remélhetőleg ez intő példa a többi brigádok számára is, akik jelen esetben úgy látszik elfelejtették, hogy tevékenységük elbírálásánál nem elhanyagolható tény a munkafelajánlás megtétele, vagy annak elmaradása.

Nem lennénk öszinték, ha nem szólnánk azokról a nehézségekről melyek a munkaverseny és a munkafelajánlások szervezése közben jelentkeztek.

Nem egyszer találkoztunk olyan jelenséggel amikor egy újonnan alakult brigád a felajánlásával együtt a jutalmazás igényét is bejelentette.

Álláspontuk helytelenségét úgy érezzük nem kell külön bizonygatnunk.

Még egy komoly szépséghibája volt az Augusztus 20.-i munkaversenyünknek és pedig az, hogy a felajánlások között nem szerepeltek műszaki dolgozóink.

Lehet, hogy nem volt elég erőteljes e téren az agitációnk, éppen ezért reméljük, hogy a közelgő November 7.-i ünnepre már ők is megteszik felajánlásaikat.

Azt reméljük, hogy fizikai,- műszaki,- és adminisztratív dolgozóink felajánlásai egymást kiegészítve és egymáshoz kapcsolódva újabb munkasikerek eléréséhez segítik vállalatunk kollektíváját, s ennek eredményeként a November 7.-i ünnepégen büszkén számolhatunk be elért eredményeinkről, s ennek alapján adhatjuk át a kitüntetések és jutalmak arra érdemes dolgozóinknak.

Az újabb munkasikerek eléréséhez minden dolgozónknak jó egészséget kíván,

Az Üzemi Bizottság.

MUNKAVÉDELLEM

Jó pár hónapja már, hogy munkavédelemről beszélgettünk. Ugy gondolom nem fog ártani, ha ismét megemlítjük a fennálló problémákat és tájékoztatásképpen összehasonlítjuk az év első felének eredményeit, az elmúlt év azonos időszakával.

A megszokott, szinte divattá vált hiányosságok napjainkban épp úgy fennállanak, mint egy, vagy két évvel ezelőtt. Ezek közé tartozik a szemüveg viselése, jobban mondva a nemviselése.

Különösen köszörülnél veszélyes a szemüveg mellőzése, mert a legkisebb kőszemcse is többnapos munkakiesést idézhet elő.

A forgácsolóműhely élező helyiségében egymásután mennek be a dolgozók szerszámot élezni, de alig látunk olyat közöttük, aki szemüveget viselt volna.

Jóllehet kiadtunk pár hónappal ezelőtt egy utasítást az élező részére, hogy senkit ne engedjen szemüveg nélkül köszörülni, annyit tett az egész mintha ki se adtuk volna.

A kis revolvercsoport dolgozói közül gyakran látunk valakit az állványos köszörübak előtt ülni, amint éppen a leszurt munkadarabokon maradt kis csonkokat köszörülik le. Nagyon ritka eset, hogy nem kell a munkát leállíttatnom míg a dolgozó elmegy és szemüveget tesz fel. A beállítók pedig ugyancsak kaptak erre utasítást.

Az utasítás úgy szólt, hogy a beállítók először tetessék fel minden esetben a dolgozóval a szemüveget és csak azután ültessék a köszörühöz. Ugyilátszik azonban, hogy addig nem értik meg a szép szót, amíg nem fordulunk erélyesebb eszközökhöz.

Van még egy nagy betegség, amely az utóbbi időben ütötte fel nálunk a fejét. Ez pedig a T.M.K.műhely vétő-joga, a munkavédelmi előírásokkal, illetve kiírásokkal szemben.

Az utóbbi időben meglehetősen elhanyagolták a biztonsági szemle előírásait. Szerintem pedig csak akkor akarjunk jobb statisztikát, ha legalább azokat a hiányosságokat megszüntetjük, amiket menetközben felfedezünk. Ha ezt sem tesszük meg akkor pedig legyünk elégedettek az eredménnyel és örüljünk annak, hogy még senkit nem vittek az ügyességre munkavédelmi mulasztás miatt.

Borotvaélen való táncolás ez, nem más. Rábizzuk magunkat a vak véletlenre és azt mondjuk, hogy eddig sem volt, miért legyen pont most.

Szeretném felhívni a vállalat illetékes vezetőinek figyelmét arra, hogy a végre nem hajtott jegyzőkönyv pontok esetleges baj esetén hatványozottan súlyosbítták a kiszabott büntetés nagyságát.

Az utóbbi időben, bármit akartunk csináltatni, vagy hibát megszüntetni, azt a választ kaptuk a T.M.K.-tól, hogy nem érnek rá ilyennel foglalkozni, mert a "Szalag" az első. Ők állítólágy ilyen utasítást kaptak, hogy semmivel nem foglalkozhatnak, csak azzal. En pedig azt mondom, hogy a szalag mellett még elkészülhettek volna a munkavédelmi munkák is.

Csak az a baj, hogy a szalag egy jó fedőnév most, aminek a zsákjába minden elmaradt munkát be lehet varrni. Szeretném azoknak az elvtársaknak a figyelmét felhívni, akik a T.M.K. felé utasításokat adnak, hogy a jövőben gondoljanak az egyéb előadódó munkára is és ne csak hangoztassák azt, hogy "Legfőbb érték az ember", hanem tegyenek meg mindent ami azt az előbb hangoztatott értéket meg is menti a ráleselkedő veszedelmektől.

Nem lehet szó nélkül elmenni az egyes műhelyekben lévő rendetlenség mellett sem. Gyakran látni szétdobált papirokat, alma és paprikacsutkákat, olajos rongyokat és különböző más szemetet a gépek körül. Vannak dolgozók akik nem tartják érdemesnek, hogy a különböző ételhulladékot az arra a célra kijelölt edénybe dobják. Majd eltakarítja a segédmunkás. Előbb- utóbb el is takarítja de addig a műhelyt díszítik a szétdobált hulladékok és hizlálják az amugy is elszaporodott patkánysereget. Gondoljunk erre is. A patkány csak ott szeret lenni ahol szemét van.

Ne csodálkozzunk tehát azon, hogy annyi a patkány, ha ellátásukról magunk gondoskodunk.

Még mindig előfordul, hogy egyik-másik gépnél a kifolyt olajat csak akkor szorják fel fűrészporral, ha külön felhívjuk rá a figyelmet. Mindenkinek, de elsősorban az ott dolgozóknak kötelességük, hogy a segédmunkástól fűrészport kérjenek, ha valahol a kifolyt olajtól csuszossá vált az út. Különösen veszélyes az olajtócsa, ha valaki gumitalpu cipőben lép bele. Szeretnénk ha a jövőben ilyes mire nem kellene senkit se figyelmeztetni.

Van még egy divat a gyárunkban. Egyesek sportot üznek az ablaktörésből. Lassan oda jutunk, hogy egy kis üvegyártó üzemet is kell létesítenünk, annyi az ablaktörés nálunk. Ez csak a gazdasági oldala. A munkavédelmi szempont a kitört ablakok veszélyessége. Itt ugyan csak az a helyzet, mint az előbbi hiányosságnál. Ha már valaki kitört egy ablakot, akkor tartsa kötelességének, hogy a kitört üveget a keretből eltávolítsa, persze ne kézzel szedje ki a szilánkokat, hanem valami fadarabbal, vagy egyéb szerazámmal üsse ki azokat. A kitört ajtó, vagy ablak üveg leeső darabja ugyanis könnyen okozhat balesetet.

Szólni kell még arról, hogy a mosdókban, vagy olyan helyeken ahol a beton vizes, ne járkáljanak gumitalpu lábbeliakban. A napokban történt éppen, hogy az egyik takarítónő elcsuszott a mosdóban és betegállományba ment, mert úgy megütötte magát. Van elég balesetünk, ami közvetlen munkával kapcsolatos. Nem kell a szomszédba mennünk érte. Legalább ezeket a baleseteket kerüljük, mert sajnos a statisztika nem tesz különbséget, hogy munkaközben történt-e, vagy akkor amikor éppen a mosdón ment keresztül valaki és elesett.

Gyárunkban elég sok fiatal van. A fiatalok jókedvűek, szeretnek játszani. Ez nem is baj. Csak az a baj, hogy itt a gyárban szeretnek játszani. Gyakran kell figyelmeztetni őket, mert rollereznek, az anyagmozgató kocsin rohángásznak, kergetőznek a lépcsőn vagy a műhelyben különböző dolgokkal dobálóznak.

Nehogy valaki részéről félreértés történjék. Nem a jókedvük ellen emelünk kifogást, de meg kell nekik értetni, hogy az üzem nem játszótér. Ha munkaután kilépnek a kapun, kedvükre játszhatnak, amennyit akarnak.

A vállalat I. féléves eredményét összehasonlítva a múlt év I. félévével az alábbi képet látjuk:

		1960. I. félév.		1961. I. félév.	
		kiesett munkanapok		belesetek száma	kiesett munkanapok
I. hó	3	60		3	34
II. "	3	65		7	70
III. "	4	98		4	115
IV. "	6	66		4	22
V. "	4	61		4	36
VI. "	6	50		5	98
Összesen: 26		400		27	375

A fenti számok nem mutatnak éppen rossz eredményt. Azonban azt kell szemellett tartanunk, hogy az iparági átlag loco főre egy hónapban 3,75 körül van. Nálunk pedig 1961. I. felében egy hónapban loco főre, 5,23 baleset jut. A kiesett napok még ennél is magasabbak. Az iparági gyógyulási átlag egy balesetre 8,4 nap. A mi statisztikánk szerint egy balesetre majdnem 14 nap gyógyulási idő jut.

Az elmúlt félév aránylag jó eredményét, a júliusi és augusztusi hónapokban történt balesetek eléggé lerontották. Az előbbiben 88, az utóbbiban 83 volt a kiesett munkanapok száma.

Kérjük dolgozóinkat, hogy nagyobb figyelemmel és körültekintéssel végezzék munkájukat, mert a balesetekből kiesett munkanapok, nemcsak a keresetüket, hanem a nyereségrészesedést is károsan befolyásolják.

H.F.

Fej-Fej mellé

A gyártás zavartalan tempója, a készáru pontos határidőre történő átadása a megrendelők felé csak úgy lehetséges, ha az alkatrészgyártás kellő minőségben és mennyiségben biztosítja a tervszerinti időben a további munkafolyamatok számára az alkatrészeket.

Üzemünkben két ilyen műhely van amely alkatrészgyártással foglalkozik, a forgácsoló és az öntőde.

Ha a tervszerűségben, néha zökkenő mutatkozik, sokszor ide próbálják vonatkoztatni az okokat. Pedig éppen ezek azok a műhelyek, amelyek a lendületet adják a további munkához.

A Sajtolóban a kézi gépek mellett a Schuler automata is úgy ontja a lemezeket, hogy a felfűző sokszor éjt-nappallá téve igyekszik feldolgozni a különböző típusok részére az álló és forgórészek lemezeit, amelyet az öntők, dacára a nyári hőségnek és a tégely sugárzásának, mégis jó minőségben és tervszerinti mennyiségben öntenek be.

A forgácsoló mint a II. technikai műhely, a tengelyek előgyártásán túl, amellyel már az utolsó negyed év végén járnak némely típusnál, a legkülönbözőbb típusok alkatrészeit rajz szerint, méretpontossággal munkálja meg.

Sokszor, bár reméljük egyre ritkábban munkaközben is vannak rajzváltozások és ezt is lehetőleg a műveleteknél korrigálják.

Az automatizálás itt szembeötlően hódít tért, így kevesebb önköltséggel nagyszériákat: kisebb selejtszázalékkal gyárthatunk.

Az öntőde is a félautomata fröccsgépekkel, valamint a bakelit műhely az automata présgépek, valamint a hat nagy szovjet félautomata présekkel, a nagy szériát hibátlanul biztosítja már jó néhány gyártmányhoz.

Néhány hónappal ezelőtt, még sokszor okolták a két nagy műhelycsoportot, ha a terv nem sikerült, de lám a mostani hetekben már nem hallani ilyen hangokat. A felelőségérzet és az összeszokott törzsgárda sorra kiküszöbölte a hiányosságokat

A munkafegyelem, tervszerű munka, az önképzés és a továbbképzés, a munkamódszer átadás sokat lendített a további sikerek elérésében.

Tormuth.

Szovjet fiatalok gyárunkban.

Szeptember 4.-én egy csoport szovjet fiatal járt gyárunkban. Erről a látogatásról szeretnék beszámolni.

Hétfő délelőtt terjedt el a hír gyárunk KISZ-szesei között: Ma délután szovjet fiatalokat látunk vendégül.

Égőttan vártuk a délutánt. Néhányan már két óra után a klubszobába siettünk,

segítsünk a délutáni találkozó előkészítésében.

Négy órakerkezték meg vendégeink. Az asztalok körül, azonnal vidáman ismerkedő-csoportok alakultak ki. Ki orosz nyelvtudása segítségével, ki pedig mutogatva, rajzolva igyekezett magát megértetni. Majd üzemünk dolgozóinak nevében Petes Piroska üdvözölte a szovjet fiatalokat. Vezetőjük megköszönte a szívélyes fogadtatást, s utána a magyar-szovjet fiatal-ság barátságára üritettük poharainkat.

Folytatódott a beszélgetés és a hangulat mind közvetlenebb-barátibb lett.

Közben bekapcsoltuk a magnetofont és néhányan táncolni kezdtek. A többiek pedig beszélgettek egymás munkájáról, érdeklődési köréről és céljainkról.

Folyt a szó..... azaz a sör, az még folyt, de a szó bizony akadozott, hiszen ki-rogástalanul senki sem beszélt a másik nyelvét de azért megértettük egy-mást.

Később végigszéltünk vendégeinkkel műhelyeinkben, megmutattuk gépeinket, és meg-magyaráztuk, hogy hol mit gyártanak. Majd az ebédlőbe visszatérve átnyújtottuk nekik gyárunk ajándékát: egy asztali ventilátort.

A szovjet fiatalok ezt egy Lenin képpel és egy képes albummal viszonzták.

Egyszerre ének szó csendült fel. Vendégeink énekelték kedvenc dalaikat. Majd mi is énekeltünk néhány magyar dalt.

Gyorsan telt az idő. Közeledett a bucsu ideje. Ekkor megkértem Vologyát, a szov-jet fiatalok vezetőjét, szóljon néhány szót arról, hogy milyen benyomásokkal tá-voznak gyárunkból. Íme a válasz:

" Nagyon kedves élmény volt számunkra ez a találkozás. Nagy örömet szereztek ne-künk azzal, hogy megismerhettük a magyar fiatalokat, megtudhattunk néhány dolgot életükről. Remélem, hogy találkozni fogunk még itt tartozkodásunk alatt is, talán majd a Szovjetunióban is. Örömmel tapasztaltam, hogy milyen nagy barát-sággal viselkednek a szovjet fiatalság iránt.

Ugy érzem, ez is segít a közös cél, a béke és a barátság megteremtésében az egész világon. Ezuttal is forrón üdvözlöm az Önök gyárának fiatalságát. "

Vendégeink hét órakerkezték távoztak gyárunkból, de itt tartozkodásuk idején jó né-hányan még felkerestük őket. Remélem, hogy levelezés útján sok tartos barátság fog kialakulni e találkozó eredményeként, és sok szerencsét kívánok mindenkinek, aki majd a Szovjetunióban szeretné felkeresni a találkozón szerzett ismerőseit.

Diósi Pál.



Mint minden évben, úgy az idén is Balatonszéplakon nyaraltattuk gyermekeinket. Az idén azzal a különbséggel ugyan, hogy 25 helyett, 48 gyermeket vittünk le. Hat szobában, rácsos kicsiny ágyak voltak elhelyezve. Hatalmas árnyas udvar, homokozó, bőséges prima ellátás / napi ötszöri étkezés/ rendszeres orvosi fel-

ügyelet, vagyis minden feltétel megvolt, hogy kicsinyeink a jó levegőn, egy hónapig nyaralhassanak. Csak sajnos, ami talán a legfontosabb lett volna, az időnk nem volt jó. Pedig a nyár szívét, július hónapot választottuk. Bizony az egy hónap alatt csak három nap fűrdhettünk. Vagy hűvös volt, vagy szél fujt, vagy a "Balcsi" vize volt hideg.

Bizony sok keserűséget okozott abban a hónapban nekünk a "Balcsi."

Éva néni! süt a nap!, ugye megyünk fürdeni a Balcsiba! Anyuka azt mondta, hogy "minden nap fogunk fürdeni!"

Nehéz volt megmagyarázni a gyermekeknek, hogy megint és megint csak az udvaron játszhatunk, a fürdőruha helyett a tréningruhát kell felvenni.

Minden reggel és napközben ez volt az örökös refrén.

De persze azért vidáman éltek ennek ellenére is gyermekeink.

A reggeli tovább alvás is nagyon jó volt, és a hatalmas terület, ahol vigay lehetett szaladgálni, homokozni.

Nagyszerű multság volt a nagyobbaknak a rabló-pandur, a szám-háboru játéka is. A kicsinyek főleg homokoztak. Gyönyörű várakat építettek, főzőcskéztek. Volt papa, mama és kisgyermek, akit minden esetben óvodába vittek, mert az anyuka különben nem tudott nyugodtan főzni.

Gyakori volt az esküvő is. Virágból koszorut fontak, az egyik kislánynak az volt a menyasszony, vőlegény is volt, de az gyakran változott, aztán párosával körbe vonultak az udvaron.

Nagy élmény volt nekik az utolsó napi tábortűz és a bál. Szép műsort adtak, persze főleg a nagyobbak, és utánna a "táncparketten" olyan vidáman mulattak és táncoltak, hogy nekünk felnőtteknek is élmény volt látni őket. Persze a "rendezőség" büféről is gondoskodtak/ citromos tea és csokoládé./

Végezetül a rossz idő ellenére is, bátran mondhatjuk, hogy gyermekeink jól érezték magukat, jól nyaraltak, és nem csak élményekben, de amint a sulymérés is igazolta, testben is gyarapodva jöttek vissza.

Menyhártné.



Olaszországi utijegyzetek.

Ez év augusztusában, abban a kivételes szerencsében részesültem, hogy az "Express Ifjusági Utazási Iroda által szervezett olaszországi turistacsoporttal 12 napos társasutazáson vehettem részt. Vállalatunk dolgozóinak az alábbiakban kívánok beszámolni legszebb és legkellemesebb élményeimről.

Bécs-Firenze

30 tagú csoportunk 9.-én, 0 óra 50-kor indult a Keletiből. Bécsben autóbusszal átjöttünk egy másik pályaudvarra, a Süd-Banhof-ra, ahonnan egy három kocsiból álló villanyvonat vitt 120 km-es sebességgel Ausztrián keresztül, hatalmas hegyek és völgyekben fekvő tiszta kis osztrák falvak között vezetett utunk.

Láttuk az osztrákok "kis Balatonját" a Wörthi tavat, amely a Balatonhoz hasonlóan üdülőkkel övezett és zsufolt a nyaralóktól. Ezután számtalan alagut, hid, viadukt, hegyek és újra hegyek tették rendkívülivé ezt a számomra szokatlan hosszú utat.

A kis olasz határállomáson / Travisio/, bár a táj jellege ugyanaz, már sajátosan

olasz légkör uralkodik, amely egész utunkon elkísért. Ütött-kopott tanyák és kivárosok, színes öltözetű barnabőrű emberek, harsányhangú árusok és hordárok az állomásokon. Az Alpokból a síkságra érve, feltűnnek a minden talpafatnyi helyet betöltő szállóerdők. Igen, erdők, mert az olaszok karó helyet kis fákra futtatják fel a szállót.

A tengert Velencén átutazóban láttam meg először, már erős szürkületben. Rám különösen nagy hatást tett a végtelen víztömeg, melyen kirajzolódtak a Velencébe igyekvő hajók körvonalai.

Firenze.

Ejjel, menetrend szerint másodpercnyi pontossággal, érkeztünk Firenzébe. Külön autóbusz várt és szállított a "Palermo Pensio"-ba. Másnap reggeli után, amíg visszatartaltam a szobámba, hogy a fényképezőgépet lehozzam, a csoport ott hagyott és én kétségbeesve magyaráztam a pensio-tulajdonosnak, hogy egyedül maradtam. Adott egy Firenze térképet és utbaigazított, de nem találtam meg őket, és így egyedül a térkép alapján néztem meg Firenze nevezetességeit. / Dóm, Giotto torony, Battistero. /

A Battisteronak a Dómmal szemben fekvő oldalán hatalmas bronzkapu van. Csodálatos domborművekkel a középkori művészet örökbecsű emléke. Michelangelo szerint a mennyek kapujának is beillene.

Másnap az Uffizi képtárban, Leonardo da Vinci, Rubens, Raffaello, Tiziano, Rembrandt képeiben gyönyörködhattunk. Végig sétáltunk az Arno folyó partján, megcsodáltuk Firenze hidjait.

A Medici kapornában a családi sirokat Michelangelo szobrai díszítik.

A firenzei üzletekbe, mesés árúbőség, rengeteg ékszer és az ajándékbolt tömve firenzei ötvösök remekműveivel. Az utcák, a főutvonaktól eltekintve szűkek, alig képesek lebonyolítani a nagy gépkocsi és robogó forgalmat. A gyalogosok ennek ellenére az átkelőhelyen nyugodtan közlekedhetnek, előnyben vannak, minden jármű fékez és ami Pesten hihetetlen, a vezetők soha sem szidják a gyalogosok rokonságát.

Az olaszok rendkívül kedvesek a külföldiekhez / érthető, hiszen jóformán ebből élnek /, a penziótulajdonos egész kis ünnepséget rendezett, amikor a csoport két nap múlva folytatta útját Rómába. / Különben ez mind a négy városban ahol jártunk, megismétlődött. /

Róma.

Négy napig voltunk Rómában. Nagyon sokat láttunk és mégis nagyon keveset.

Az első nap külön busszal tekintettük meg a várost. Magyar idegenvezetőnk és tolmácsunk Laci-bácsi / 28 évig élt Olaszországban / segítségével megismerkedtünk az ókori, középkori és modern Rómával.

Az ókor jellegzetességei a Capitolium, Forum, Colosseum, Pantheon, a római császárok által emelt diadalkapuk, szobrok és oszlopok mind-mind külön fejezetet érdemelnének.

A Capitolium / innen indul ki Róma keletkezése / előtt áll a világ egyik legszebb tere a Piazza del Campidoglio, / Michelangelo szeniális alkotása /, melyet három reneszánsz palota övez.

A Forum környékén találjuk Róma legrégebb emlékeit. Ezen a dombon lakott Cicero és Augustus, Tiberius és Caligula. A cészárok kizárólagos lakhelye volt, hidakkal, alagutakkal és terraszokkal.

A középkori Róma emlékei közül kiemelkedik a Basilica di S. Pietro / Szt. Péter Bazilika /, amely Szent Péter sirja fölé 326.-ban, 211,5 m. hosszú, 141,5 m. magas, 25 m. széles, 44 oltára és híres Michelangelo építette kupoláján kívül 8 kisebb kupolája és több mint 800 márvány és bronzoszlopa van. A basilica előtt Bernini építészeti remekművét, a Szt. Péter teret láttuk. Forma és mozgás játéka ez a tér.

Róma számtalan kutja közül a világhírű Trevi-kut a legszebb. Körülötte rengeteg külföldi, fényképeznek és háttal állva pénzt dobnak a kut medencéjébe. Ezt mi is megtettük, persze csak otthoról hozott aprópénzzel, mert a lirával csinján kellett banni. A monda szerint az a látoató, aki pénzt dob a kutba, újra viszont

látja Rómát.

A Capitolium mellett épült a monumentális II. Victor Emanuel emlékmű, egyik oldaláról teljesen eltakarja a Capitoliumot, amit a mitörténészek nem néznek jó szemmel.

Autóbuszsztánk során láttuk az olimpiai falut, a stadionokat, melyek már a legújabb kor alkotásai.

Firenzével ellentétben feltűnt, hogy Rómában nyoma sincs a szűk utaknak, a nagy forgalomnak és a zsúfoltságnak. Az utak nappal szinte néptelenek, csak a már felsorolt nevezetességek körül van élet. Oka a nagy meleg, amely elől a rómaiak a tengerhez menekülnek.

Egy napot mi is Ostiában, a tengerparton töltöttünk. A Tirrén tenger lengyos, nagyon kék és nagyon sós vizében a fürdés külön élményt jelentett. Az uszás szokatlanul könnyű a sós víz nehéz fajsúlya miatt. A Római Lido hosszú km-ken át húzódik, végig színes gombaalku napernyőkkel, nyugágyakkal, egymástól elkerített strandokkal és üdülőkkel.

Megcsodáltuk az osztriga halászsokat, a nyüzsgő nemzetközi strandéletet, a sok kreolbőrű, jóalakú olasz signorinát és sokat-sokat fürödtünk. Kirándulásunk végén a gyorsvasut 30 perc alatt visszavitt Rómába. / 35 km./

Egyik legnagyobb élményünk volt az olasz kommunistákkal való találkozás. Titokban indultunk el, kettesével, hármassával és a megbeszélte helyen egy fiatal olasz elvtárs várt ránk, aki elvezetett a párthelyiségbe. Zenekar, terített asztal, roppant kedves és szeretetteljes fogadtatás. Szeretnek bennünket magyarokat, egy kicsit felnéznek ránk, s mi is felnéztünk rájuk, mert bár a párt legálisan működik, a legtöbb olasz elvtárs három-öt, söt nyolc évet is ült börtönben.

Fogadkoznak, hogy az új fasisztákat elintézik, és várják a szocialista tábor segítségét. Együtt énekeltük az Internacionálét és az Avanti-popótot, megtanítottuk őket csárdást táncolni, ők pedig minket spagettit enni.

A találkozó végén hazakísértek minket a város tulsó végében lévő panzióba.

Másnap megnéztük a Borghese muzeumot. Valósággal faltuk a csodás látnivalókat. A Szobrok és képek közül ki kell emelni Bernini meseszép "Paulino" szobrát, az ugyancsak Bernini alkotta "Parittyás Dávidot" és egy ismeretlen mester "Tüskehuzó gyermekét".

Róma szépségei az esti megvilágításban még érdekesebbek. A raffinált színes világítás mellett, mást mutat az anyag, mint a vakító napfényben. Este a régi még régibbnek, a barokk még barokkabbnak, és a színek még bársonyosabbnak hatnak.

Béni Lajos.



Lengyelországban jártam.

Az a szerncse ért, hogy a KGM szervezte lengyelországi társasutazásra a vállalatvezetőség engem javasolt. Ezen cikk keretében szeretnék beszámolni az utról.

Első külföldi utazásom volt ez, érthető, hogy izgalommal készültem rá. Milyen lesz az utazás, a társaság? Mit vigyek magammal? Kik lesznek az utitársak? Lassanként azonban minden kérdésre feleletet kaptam. Junius 22.-én indultunk a Nyugatiból, a vonaton megkíséreltük orosz nyelvtudásunk maradványait összeszedni, hogy Lengyelországban tudjunk majd beszélgetni.

Kiderült, hogy bizony nagyon kicsiny a szókincsünk. Lengyelországi tartozkodásunk alatt azonban úgy megtanultunk oroszul, hogy a lengyel beszédet is majdnem teljesen megértettük.

Egész nap tartó utazás után éjjel tizenkettőkor értünk a cseh-lengyel határra. Egy érdekes epizodon derültünk itt. Az történt, hogy féltizenkettőkor indultunk a cseh határállomástól, fél kilométernyi ut után beértünk a lengyel határállomásra, és az állomás óráján fél egy múlt. Voltak akik azt hitték, hogy az órájuk megállt, de a vezetőnk felvilágosította, hogy Lengyelországban keleteurópai időszámítás szerint egy órával előbb járnak az órák.

A határállomáson leszálltunk, itt már elénkjöttek a tolmácsaink és az egyik izees pesti tájszólással köszönt ránk: "szervusztok gyerekek, ti vagytok a magyar csoport?" Nagyon megörültünk a magyar tolmácsnak, és felvilágosításokat kértünk tőle a lengyel szokásokról, kosztrol. Mosolyogva igyekezett felelni minden kérdésünkre.

Reggel öt órakor érkezünk Varsó főpályaudvarára és szemecskélő esőben indultunk a szállásunkra. Senki sem akart lepihenni, mindenki mielőbb látni akarta Varsót.

Felfedező utra indultunk a környékre, és megkezdjük a képeslapok vásárlását és irását. Közben elállt az eső és délután kollektív városnézésre indultunk, persze fényképező géppel.

Első utunk a Kultura és Tudomány házához vezetett. Gyönyörű park közepén emelkedik ez a hatalmas épülettömb a magasba: szépségéről és nagyságáról csak fénykép adhat teljes képet.

Tájékoztatásul csak annyit tudok írni, hogy ezt a monumentális alkotást, amit a Szovjetunió ajándokozott és épített Varsónak, öt évig építették, magassága 225 m. 32 emeletig mehetnek fel a látogatók. Nyolc hatalmas lift szállítja a látogatókat hihetetlen sebességgel.

Erre a sebességre jellemző, hogy a 32. -ik emeltre fölért annyi idő alatt a lift, mint gyárunk láftja a harmadik emeletre.

Másnap délelőtt megnéztük a belváros nevezetességeit. A belvárosban, amí a háboru földig lerombolt, minden a régi fényben ragyogott, az épületek az eredeti pompájukban állították helyre.

A külső városrészben hatalmas új lakónegyedek emelkednek, amelyeket széles utcák szelnek át.

Gyorsan elszaladt ez a két nap, amit az utiterv szerint Varsóban töltöttünk. Másnap este már a Balti-tenger partján voltunk, Gdijniában. Itt töltöttünk tiz felejthetetlenül szép napot. Megtekintettük másnap a város nevezetességeit, és az első szabad délutánon fürödni mentünk a tengerbe.

Első nap nagyon hideg volt a víz, de pár nap múlva megszoktuk.

Nagyon szép időnk volt, egyetlen borus délelőttöt fogtunk ki, így minden szabadidőt a strandon tölthettünk. Sokkal könnyebb volt a tenger vizében uszni, mint az édes vízben, néhány "nagy" uszó kilométerre beuszott az öböl vizébe.

Közös programunk volt a környék nevezetességeinek megtekintése. Voltunk Gdanskban / Danzig / Olívában, meglátogattuk a Gdanzski Hajógyárat, hajókirándulást tettünk a Hel félszigetre, résztvettünk egy villamosjavító műhely fiataljainak klubestjén, ami pompásan sikerült.

Oroszul beszélgettünk a fiatalokkal, ami mindkettőnk hiányos tudása miatt nagyon sok nevetésre adott alkalmat. Este a klubest végén alig akartak elengedni.

A Gdanski hajógyárban a hatalmas méretű tengeri hajók kápráztattak el. A gyár méreteire jellemző, hogy 12.000 munkás dolgozik benne, és 400 mérnök irányítja a munkát. A gyár is sokat szenvedett a II. világháboruban, 30 %-a maradt csak épen.

1947.-től kezdődött meg az új hajógyártása. Most már majdnem minden tengerrel rendelkező ország itt gyártatja hajói egy részét.

200-250 méter hosszú hajók náluk megszokott méretűek, 100 méternél rövidebb hajókra csak úgy legyintenek, hogy már ez is valami?

Az Óbudai Hajógyár fiataljai szakmai kérdéseket is tettek fel a vezető mérnöknek, a nyelvtudás hiánya miatt aztán három nyelven, lengyelül, oroszul és németül kapták meg a feleleteket, de azért megértették.

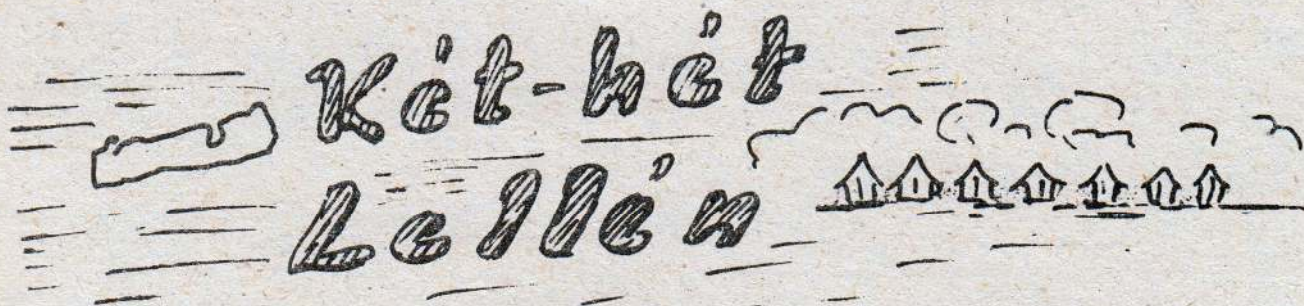
Akármilyen jó is volt, csak vége lett a két hétnek, el kellett bucsuzni a tengertől. Hazafelé utazás közben egy napot töltöttünk Katto-Wiczében, itt a kulturaparkban tettünk hatalmas sétát, és megnéztük a stadiont.

Este utnak indultunk, és reggel nyolcra már a Keletiben voltunk.

Érdekes volt, hogy mindenki szívesen maradt volna Lengyelországban még egy-két hétig, mégis mikor magyar területre értünk és megláttuk az első magyar határórt, az egyik utitársunk felkiáltott, magyar katona; csakogy itthon vagyunk.

Felejthetetlen élmény volt ez a két hét, a fényképek mindig eszembe juttatják az egész utat, minden apró történetével együtt. Ez uton is köszönetet mondok a Vállalat vezetőségének, hogy ezt az utat lehetővé tette számomra.

Soós Péter Pál.



Julius 11.-én, 12 óra volt. Le, fel sétáltunk a Déli-pályaudvar peronján az első vágány előtt. Vártam a barátokat, akikkel együtt utazunk Balatonlellére, hogy egy évi munka után két hetet a sátoztáborban töltsünk el pihenéssel.

A vonat 13.óra 42 perckor indult a negyedik vágányról.

A mindent - 12 óra 10 perc és még sehol senki. Izgultam. Izgultam. Csak le ne késsék a vonatot.

Izgultam, lassan telt el az idő, pedig még egy óra volt az indulásig.

Na, végre! Felsőhajtottam. A bejáratnál feltűnt Biró Sándor barátom és népes családja. Ő maga meggörnyedve bőröndje alatt és jobbán kislányát, Erikát cipelte. Mögötte nem sokkal fia, Karcsika, aki korához képeát sulyban, erősen szegénybe hozta édesapját, szintén bőrönddel, talpig megizzadva.

Majd feltűnt a "Mama" aki figyelte őket, hogy nehogy elveszítsék egymást a nagy tömegben. A kosztos hálót cipelte, melyből ingyenc falatok ká kukucskáltak a háló lyukán, na meg a horgolótü is ekrü színü cérnával együtt.

Elvettem a papa bőröndjét és elvezettem őket a vonathöz, ahol feleségem minden mozgatható holmit szétrakva foglalta a helyet.

Most már délceg barátommal együtt vártuk Hekker Gyuszit és családját.

Nem sokat várattak magukra, feltűnt Gyuszi barátunk hatalmas bőrönddel, jól megpakolva. Meglátott bennünket. Megállt, letette bőröndjét és megtörölte verejtékező homlokát.

- Messze van a vonatunk gyerekek?

- A hatodik vágányon - illesztettük meg barátunkat. Pedig csak a negyediken volt. Segítettük cipelni bőröndjét és elindultunk a vonat felé. Felesége az élesztárat vitte, kisfia Gyuszika cipelte csomagjában a játékokat.

Az asszonyok foglalták a helyeket, mi pedig a szállítás okozta melegséget leveztettük egy jó pohár langyos sörrel, amit az utasellátóban kaptunk.

Eljött az idő és a vonat kiindult velünk az állomásról.

Rövid négyórás utazás után, megérkeztünk Lellére. Az időjárás egy jó nagy záporral kedveskedett, első szabadságos napunkon, ahig, hogy a vonat elindult velünk.

De megérkeztünk Lellére, leszálltunk a vonatról. Kis Karcsi hiján magunk cipeltük a bőröndöt. Volt mit cipelni a férfi seregnek.

Megérkeztünk. A tábor többi lakói már elfoglalták helyüket a kényelmesen berendezett sátrakban.

Fiatal társaság jött össze a két hétre. Mit sem kell mondanom, inkább edzőtábornak felelt meg a napi program, a férfi társadalom részére.

Röplabda, lábtenisz, vizilabda, vízben fejelést két kapura, csehek ellen, magunk között.

Volt ugyan két fiatal barátunk, Megtért Jóska, és ami Toni barátunk, akik testalkatuknál fogva mindig pihenőt találtak boldogan valamelyik nagy fa alatt.

Ők inkább a lassu sportot űzték, kedvenc sportjuk: a reggeli, ebéd, vacsora, mert uzsonáért már nem volt lelki erejük elmenni. De a " Zöldfát " szívesen látogatták egy- vagy két pohár sör erejéig.

Persze az utóbbit mindnyájan szívesen követtük. Be azért szívesen elmentünk biliárdozni is. Egy napi élményünket leírni nem is tudnánk, mert sok helyet foglalna el az ujságban.

Igy csak bemutatni szeretnénk néhány üdülő társat.

Előbb kezdem Czizmazia Laciékkal .

Laci barátunk, állandóan takarítással, körletrenddel foglalkozott. Ő tartotta a baleseti órákat. Ki hogyan vigyázzon magára, cimmel, amit helyszínen be is mutatott. Felesége aki igen kimélte magát sokat olvasott, pihent, napozott.

Megtért Józsiék. " Pufi " barátunkról már írtam ugyan. Ő megnyomja a maga súlyát, de a röplabdánál súlyát megszegyenítve mozgott. Mellette Biró Sándor barátunk, aki súlyban sem büszkélkedhet, valami sol súlyfőléssleggel, annál lustább volt, természetesen féltve őrizte megörnyedt derekát, felségével együtt. Fia, Karcsi szorakozása is megvolt, mert kis hugát, Erikát ő patronálta. Erika volt a tábor kedvence. Mozgékonyásával együtt bátyjával kitűnt.

Hekker Gyuszi. Belőlük kettő volt: a kicsi és a nagy. Ők ketten nagyon megértették egymást. Hol együtt kergették a labdát, hol egymást a labdával. Kis Gyuszikát ha kerestük mindig a vízben találtuk meg, természetesen a papával, és így a magára maradt mama, vagy napozott, " mert nagyon bírta " bár igen sokszor a sátor takarította, rendezgette.

Kiss Feriék. Hol ők utaztak a sógorhoz, hol a sógor hozzájuk. Boglára meg vissza. De ha ez nem volt, ott volt Őcsike és a koszt elszállítása.

En kedves feleségemet tanítottam kerékpározni és így futásból a kerékpár mellett kiválóra vizsgáztam, - Lelle és Boglár között. Foglalkoztam a To-to-val és a képzőművészetet sem hanyagoltam el.

Feleségem Birónéval együtt idegekre ható horgolási munkában szenvedett. No és a legények. A Balaton üdvöskéi Eiler Lacival az élen, kevés éjjelt töltöttek a sátorban Tóni barátom kivételével, mert ő nem áldozta fel kényelmes és hasznos éjszakai pihenőjét. A másik éjjeli " Bagoly " ha nem is olyan mértékben Astyilán barátunk, aki a későbbiek folyamán egy fűszálltól erős rándulást kapott, mit nem győzött ápolni, vizesruhás borogatással.

Két szelid legény is akadt közöttünk: Payer Gyuri és Lőrincz Zoli, barátunk akik a társasággal együtt töltötték a napot. Zoli barátunk kedvenc foglalkozása volt a Biró Erika lovagoltatása, négykézláb, körbe a tábor körül.

Nagyon jó társaság került össze, baráti szellem uralkodott két héten keresztül a tábor lakói között. Persze az asszonyok híven nyelvükhöz néha meg-meg szidták a férfi társadalmat. - Már megint biliárdoztok? -Már megint az a vacak labda? Egész nap a vízben csavarogtok, velünk alig törődtek! Mondták ők. Este azért elmentünk moziba, vagy a sátor előtt zenét hallgattunk, táncoltunk. -Még Tóni barátunk is táncolt és nem szöcskézett. Mert jó bort mértek Lellén!

Lassan befejezem írásom, pedig nagyon sokat kellene még írnom. Ha csak egy nap programját is lehetne papírra vetnem.

Mindennel megvoltunk elégedve, a koszt is izletes, bőséges volt. Hát nem mondom volt közöttünk olyan aki három repetát is evett.

Nagyon jól éreztük magunkat és ha mód lesz rá, jövőre is szeretnénk Lellén eltölteni szabadságunkat, ilyen vidáman, ilyen koszt mellett. Csak a program vajmi kevés változtatásával.


● Poznan
Találkozás egy

újjal. városal.

● Varsó

Az utazás mindig izgalommal tölti el az embert. Az izgalom fokozodik, ha idegen országba, eddig soha nem látott városokba, idegen nyelvet beszélő emberek közé visz utunk.

Aki szeret utazni, gondolatban számtalanszor bebarangolja az egész világot. Elképzeli a városokat, tájakat, szokásokat. Aztán amikor megérkezik, mindig kellemes meglapetésben van része, mert amit lát, az mindig felülmulja a képzeletet.

Utunk Lengyelországba vezetett a Kajak-Kenu Európa bajnokságra.

Voltunk a fővárosban Varsóban, és jártunk Poznanban, az ország második legnagyobb városában, ahol a versenyt rendezték.

Az utazás kifelé gyorsan, de nem a legsimábban zajlott le. A két repülőgép ugyanis, amely kiszállította a társaságot rossz légköri viszonyok között repült. Lent zuhogott az eső, a szél is erősen fujt és a váratlanul elénk tornyosuló felhőóriások alaposan megdobálták az amúgy is kicsi dakota típusu gépet. Sokan, akik nem szokták meg a repüléssel járó kellemetlenségeket, ugyancsak rossz emlékek érkeztek meg. A többiek vígan falatoztak. A pilótákat és a rádióist régi ismerősökként üdvözöltük, akik szívesen megengedték, hogy a vezető fülkéből kémeljünk kifelé.

Fenséges látvány innen szemlélődni a nagy világba. Két és fél órai ut után, kigyuladtak a jelzőlámpák.

Biztosítóöveket bekapcsolni. A magasságmérőóra mutatója gyorsan süllyedt, kétezer, ezer, nyolcszáz, négyszáz és a városból még mindig semmi sem látszott csak egy hatalmas egybeolvadó szürkesség. Váratlanul gyenge rázkodás remegtette meg a gépet, talajt értünk.

Mindannyian megkönnyebülten sóhajtottunk fel. Végre megint friss levegőn.

Szálláshelyünk a repülőtértől mint-egy negyedóránnyira volt, Poznan zöldövezetében, a Varta partján.

A város nagyon szép. Főutvonala a Krasznújarmi, ami kb. a mi Népköztársaság utunknak felel meg, azzal az eltéréssel, hogy itt zsufolodott össze a város minden érdekessége. Múzeumok, minisztériumok és igen szép évszázados épületek égbenyúló tornyokkal.

A főutvonala egy igen szép parkon halad át, amelyet a lengyel Petőfi Sándorról - Adám Miczkieniczról neveztek el, akinek a szobra itt áll.

A tér végén épült a Poznani nagy opera, előtte hatalmas szökőkútja, ami este igen látványos. Az ut végén van az állatkert és mellette a pálmakert.

Attól függetlenül, hogy a város nagyterjedelmű és forgalmas a közlekedés gyors. Villamossal mindenhová gyorsan eljut az ember. Taxi is rengeteg van. Áruháza nagy hordóhoz hasonlít, hat emeletes. A városban sok a mozi, és jó filmeket játszanak.

Az időjárás, ahogy lengyel barátaink mondták, egész évben szeszélyes volt. Ott tartozkodásunk alatt állandóan fujt a szél és esett az eső, a hőmérséklet is alacsony volt, sokkal alacsonyabb mint nálunk.

A lengyel konyha a diétás kosztra emlékeztet, és az ötödik napon már gyakran került szóba a lecsó, paprikás krumpli és a paprikás csirke.

A Kajak-Kenu EB. versenyszámait a Málta tavon rendezték három napon keresztül. Első nap, azaz augusztus 18.-án, az elődöntőkre került sor, másnap szombaton álltak rajthoz a hosszútávú versenyzők és vasárnap az utolsó nap a rövidtávú csonakkal zárult a verseny.

Az EB. a magyarok számára igen jól sikerült, hiszen négy számban győztünk.

A háromnapos küzdelemsorozat után az összes résztvevő diszvacsorára volt hivatalos, amikor az érmeiket és kitüntetéseket adták át, a nyerteseknek és helyezetteknek.

Ezután még két napot töltöttünk Poznanban, majd Varsóba utaztunk. Lengyelország fővárosa a háború alatt majdnem teljesen elpusztult. Mamar azonban világvárosi jelleggel bír. Modern épületek közül magasan az ég felé tornyosul a Szovjetunió ajándéka, a Tudomány és Kultúra palotája. Impozáns látvány. Hármezer terme van. Épült benne muzeum, uszoda, tornatermek, könyvtár, egy exkluzív szórakozóhely stb.

Varsót a Visztula választja két részre, partján 5 km. hosszúságban húzódik a strand. Ha áthaladunk az emeletes hidon, az ó varosba érünk, amit képek, rajzok alapján eredeti stílusban építettek ujja.

A volt királyi parkban több száz szelíd mókus által körül ugrádozva áll a halhatatlan lengyel zeneszerző Chopen szobora.


Ez a szobor amely most látható, Koppenhága ajándéka, az eredetit a németek beolvasztották ágyunak.

Megtekintettük Varsó legnagyobb üzletházát, mely óriási forgalmat bonyolít le, hiszen itt minden beszerezhető.

Varsóban modern és szép várost ismertünk meg, ahová mindig szívesen vissza fogunk térni.

Sok élménnyel és kedves emlékekkel mondjuk búcsút a városnak és barátainknak.

P.I.



Jrodalmi Kör.

Végül egy fiatal dolgozónk versével búcsuzunk olvasóinktól.

Nyár-éjszaka.

Már csak hallványan lilás az ég
Badacsony bazaltja fölött,
Sugara utoljárt szorta szét
A nap, s eltűnt a hegy mögött.

A nagy víztükör fölé borul
Az égbolt és sok csillaga,
S mint kedveséhez a lány, simul
A tájhoz a nyár éjszaka.

A tó felől langyos, könnyű szél
Suhan, és a víz fehér habja
Lágy hullámok hátán partot ér,
S a part kövein csattan csókja

Kagy, lomha hullámok tükrébe
Pillanat a kerekkepű Hold,
Majd a tó mélysötét vizébe
Fényt hullajtva szinezüstöt old.

Fény és árnyék jár a tó vizén,
S a parton pihen egy ifju pár;
Csillag-fény ragyog a lány szemén,
-Ósidők óta pihennek már

Személyük talán változik, bár
A szavak, az ós-örök;
Kérdez a fiu s választ vár

Kérdése forrón könyörög:
- Szeretsz? És eljössz holnap is, szívem?
- Igen, jövök mert szeretlek
S nem tarthat vissza semmi sem!
- És holnaputánis? Lehet?

Holnapután nem! Az ajkam bár
Forró csókkodra éhezik,
De holnapután nem jövök már,
Mert akkor, pont holnapután

A vőlegényem érkezik

Molnár Ferenc.

A lapot 7 tagból álló bizottság
szerkeszti; Felelős: Szabó István.

Készült: Sportszakszorosító Üzemben. Felelős kiadó: A vállalat igazgatója. Ára: 20. f